UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiu Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nilamboni Scholastico. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-71898

Visual Library

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΟΥ.

ΝΕΙΛΩ ΜΟΝΑΧΩ. α.

Οἱ μὲν ἅγιοι τῆς μοναχικῆς φιλοσοφίας κορυφαῖοι καὶ ἡγεμόνες, ἐκ τῶν ἄθλων καὶ ἀγώνων ὧν ἐτέλεσαν, καὶ τὰς προσηγορίας ἁρμοδίας τοῖς πράγμασι πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν καὶ μάθησιν ἔθεντο, ἀποταγὴν τὴν τῆς ὕλης ἀναχώρησιν, καὶ ὑποταγὴν τὴν εὐπείθειαν καλέσαντες. καὶ οἱ μὲν φύσιν μόνην ἔχον διδάσκαλον. ἡμεῖς δὲ καὶ τὴν ἐκείνων πρᾶξιν ἀνάγραπτον ἔχοντες, μικρὰ τῆς ἐργασίας φροντίζομεν. χρὴ τοίνυν τὴν μὲν ἀποταγὴν λήθην εἶναι προκαταχύσης γνώμης, καὶ ἄρνησιν συνηθείας. τὴν δὲ ὑπακοὴν, νέκρωσιν καὶ φθορὰν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς μελῶν, καθὼς γέγραπται.

Δωροθέῳ μοναχῷ. β.

Ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ θεοῦ δηλονότι, οἱ ἅγιοι. ἐπειδὴ γὰρ ὁ θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον ἐστὶν, οἱ τὸν θεὸν θεωροῦντες τῇ καθαρότητι, ἄνθρακες εἰκότως προσαγορεύονται, τῇ πρὸς αὐτὸν ἑνώσει πυρούμενοι, καὶ φωστῆρες ἐν ἑκάστῳ φαινόμενοι. χωροῦντες.

Νειλάμβωνι σχολαστικῷ. γ.

Πάνυ σαφῶς παρὰ τῶν ἀρχαίων

EPISTOLAE SANCTI ISIDORI Pelusiotæ.

NILO MONACHO. 1.

SANCTI viri, Monasticæ Philosophiæ principes & antesignani, ex ærumnis accertaminibus, quibus perfuncti sunt, vocabula quoque rebus congrua, monendi nostri atque erudiendi causa, imposuerunt: cùm ἀποταγὴν, secessionem à rebus ex materia concretis, & ὑποταγὴν, propensionẽ ad obediendum nuncupârunt. Atque illi quidem naturã solùm magistram habuerunt. Nos autem, cùm eorum quoque res gestas literarum monumentis proditas habeamus, paruam tamen operationis curam gerimus. Oportet igitur ἀποταγὴν, sententiæ eius, qua quispiam prius imbutus est, obliuionem, atque consuetudinis abnegationem esse: ὑποταγὴν autem, membrorum, quæ sunt super terrã, mortificationẽ atque interitum: queadmodum sacris literis consignatum est.

Quid ἀποταγὴ & ὑποταγή.

Dorotheo Monacho. 2.

Carbones succensi sunt ab eo, hoc est sancti viri à Deo. Quoniam enim Deus noster ignis consumens est, idcircò qui per animi puritatem Deum contemplantur, carbones non abs re appellantur; vt qui per coniunctionem cũ Deo inflãmentur, ac lùminaria in vnoquoque existant.

Psal. 17. *Heb.* 12. *Cur pij carbones dicantur.*

Nilamboni Scholastico. 3.

Cùm ab antiquis viris illud apertè ad-

Inter opinari & esse, multum interest.

modum didiceris, quòd opinari aliquid esse, non est aliquid esse: cura potiùs vt facias, ac non tantùm dicas.

Timotheo Lectori. 4.

Ex iis certaminibus, quæ abs te obeuntur, vir eximie, hoc persuasum habe, res præsentes velut stadium quoddam, quod in aspectũ minimè cadat, proponi: in quo nobis non cum sensilibus feris, sed cum perturbationibus, quæ animo & ratione intelliguntur, certamen est. Quæ quidem si robur illud, quo prediti sumus, superent: non corpori duntaxat periculum creant, verùm animæ ipsi mortem accersunt: sin autem superentur, atque in fugam se conuertant, ingentes coronas ac prædicationes consequemur. Et quidem hîc quoque persæpè: pòst autem, omninò. Quandoquidem futuro æuo præmia concredita sunt, quemadmodum huic stadia & arenę.

Futuri æui sunt præmia, huius stadia.

Nilo. 5.

Si diuina oracula synceram & perfectam viuendi rationem significant, superuacanea est curiosior inquisitio, iis, qui prudenter in eorum lectione versantur. Quocirca si cibos & vestitum monasticæ vitæ, iuxta Deum perfectæ, omnibúsque numeris absolutæ, in Ioanne Baptista didicimus: pilis, si fieri potest, ad obtegendum corpus contenti erimus, herbarum autem ac foliorũ summitatibus ad exiguã miniméque redundantem alimoniam, ac vires. Sin autem hæc imbecillitatem nostram excedunt, tùm necessitatis omnis, tùm rationis viuendi, ac perfectionis adipiscendæ forma nobis ac regula sit, quod Antistes censuerit atque imperârit.

Matth. 3.
Marc. 4.

Vrsenuphio. 6.

Psal. 74.

Calix in manu Domini, vini meri plenus mixto. Hoc diuino oraculo iusta remuneratio designatur, quæ humanitate quidem ac misericordia temperatur, ad ciendam iis pœnitentiam, qui peccatis delectantur (Inclinabit enim ex hoc in hoc, hoc est, ex benignitate, in illud suppliciũ quod sceleribus debetur.) At ne nos negligentiæ atque inertiæ dediti, eum iustitię

μαθὼν, ὅτι οὐ τὸ οἴεσθαι εἶναι, εἶναί τι ἐστί· πρᾶττε μᾶλλον, καὶ μὴ μόνον λέγε.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. δ.

Περὶ ὧν μετέρχῃ ἄθλων, θαυμάσιε, πέπεισο, στάδιον ἡμῖν τὰ παρόντα προτίθεσθαι ἀόρατον, ἐν ᾧ θηρίοις οὐκ αἰσθητοῖς, ἀλλὰ νοητοῖς τοῖς πάθεσι προσπαλαίομεν· ἅπερ εἰ τῆς ἐν ἡμῖν ῥώμης κρατήσουσιν, οὐ μέχρι τοῦ σώματος οἴσουσι τὸν κίνδυνον, ἀλλ' αὐτῇ τῇ ψυχῇ τὸν θάνατον φέρουσιν. εἰ δὲ κρατηθῶσι καὶ δραπετεύσουσι, στεφάνων καὶ ἀναρρήσεων μεγάλων τευξόμεθα. καὶ ἐνταῦθα μὲν πολλάκις, μετὰ ταῦτα δὲ πάντως· ἐπειδὴ τὰ ἔπαθλα ὁ μέλλων αἰὼν ἐμπεπίστευται, ὡς οὗτος τὰ σκάμματα.

ἐξ. προκεῖσθαι. ἱστῶσι.

Νείλῳ. ε.

Εἰ οἱ θεῖοι χρησμοὶ σημαίνουσι τὴν ἀκρίβειαν, περιττὴ ἡ περίεργος ζήτησις τοῖς νουνεχῶς τούτους ἀναγινώσκουσιν. εἰ τοίνυν καὶ βρώματα καὶ ἐσθήματα τῆς κατὰ θεὸν τελείας ἀσκήσεως ἐν Ἰωάννῃ τῷ βαπτιστῇ ἐπαιδεύθημεν, θριξὶ μὲν, εἰ οἷόν τε, πρὸς σκέπην ἀρκεσθησόμεθα. ἀκρέμοσι δὲ βοτανῶν καὶ φύλλων πρὸς ὀλίγην τροφὴν καὶ δύναμιν, καὶ ἀπέριττον. εἰ δὲ ταῦτα δι' ἀσθένειαν μείζονα, τύπος ἡμῖν ἔστω, καὶ χρείας ἁπάσης καὶ διαίτης, καὶ τελειώσεως, ἡ τοῦ προεστῶτος δοκιμασία καὶ κέλευσις.

Οὐρσενουφίῳ. ϛ.

Τὸ ποτήριον ἐν χειρὶ κυρίου οἴνου ἀκράτου πλῆρες κεράσματος, τὴν δικαίαν σημαίνει ὁ θεῖος χρησμὸς ἀνταπόδοσιν, κιρνωμένην μὲν φιλανθρωπίᾳ πρὸς μεταμέλειαν τῶν χαιρόντων τοῖς ἁμαρτήμασιν. ἔκλινε γὰρ ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, ἐκ τῆς φιλανθρωπίας δηλονότι, εἰς τὴν χρεωστουμένην τοῖς πλαίσμασι τιμωρίαν, καὶ δικαίαν κρίσιν. ἀλλ'

ἵνα